

זמני שבת קודש

רבנו תם	מוצאי שבת	הדלקת נרות	
21:16	20:28	19:28	תל אביב
21:20	20:31	19:26	ירושלים
21:17	20:30	19:29	חיפה

שבת שלום ומבורך!

העלון טעון גניזה

הרה"ג דניאל זר שליט"א
ראש הישיבה המוסדות

מעלת הצניעות

כמה חשובה הצניעות באישה שכל אישה היא יהלום ויהלום צריך לכסות אותו

מתחברים לתורה

שעת ערב במעונו של הגאון רבי יוסף שלום אלישיב זצ"ל. הרב רכון על הספרים, שוקד על התורה, כשמדי פעם ניתנת הרשות למישהו להיכנס אליו, לשאול שאלה, ולקבל מענה ממוקד ממעיינה הנובע של התורה. בין הנכנסים באותו יום היה גביר מפורסם, מגדולי תומכי עולם התורה, שנכנס אל הרב והציע עיסקה:

'מוכן אני להעניק לרב ברגע זה צ'ק בסכום עתק, שיסיפק עבור הרב, בניו ונכדיו, למחיה חודשית לכל החיים וגם לרכישת דירה. מוכן אני להעניק את הסכום כולו ברגע זה, למרות שמדובר במיליונים רבים, אולם בקשה אחת לי - שבתמורה, יבטיח לי כבודו כי בכל יום שאחפוץ, אוכל להיכנס לשעה קלה, לשאול את שאלותי, לשוחח עם עסקיי, אולי אפילו ללמוד קצת עם הרב. אם הרב מוכן - אני נותן את הסכום כולו ברגע זה!' - אמר הגביר, וקיווה לתשובה חיובית...

הרב אלישיב הצטחק לעברו: 'במחילה, ההצעה אינה הגונה... וכי בשביל כמה מיליונים אשנה את סדרי הלימוד שלי? וכי שווה לי להפסיד שעת לימוד יקרה מפז ואהובה מפנינים, בשביל מחיה חודשית, דירות, ושאר אוטוטי?! לא, העיסקה אינה כדאית עבורי!' - חתם הרב אלישיב בחיוך, ושב ושקע אל תוך הספר האהוב...

סיפור מופלא זה, אותו סיפר הגאון רבי יצחק דרזי שליט"א, מאיר באור יקרות עד כמה הקשר עם התורה יקר מפז, הוא החיים עצמם - ששוים יותר מכל הון. ככל שיהודי מבין שהתורה היא חייו, שכל רגע של לימוד מעניק לו טעם בחיים, שכל שורה שלומד, זמן שמשקיע, שעה שמקדיש ללימוד - אלו הנכסים האמיתיים שלו! הוא בז לעולם כולו, לכסף, לכבוד, רק מבקש עוד ועוד מהתורה הקדושה האהובה.

הבה נאמץ את המסר, נאמץ את התורה. היא חיינו ואורך ימינו, ולפיכך - בה נהגה יומם ולילה, באהבה אין קץ!

נוסח מסירת מודעה אני מאמין בהשי"ת אמונה שלמה וח"ו אם לפני פטירת יסת אותי השטן לכפור ח"ו הכל בטל ומבוטל! אבל אשה צנועה אינה צריכה מסירת מודעה, לאשה יש חומה, אם האשה היא צנועה מלאך המוות לא יכול להתקרב אליה, וזהו עוז והדר לבושה ותשחק ליום אחרון. היא תצחק למלאך המוות בפנים! מלאך המוות רואה אותה ובורח!! הבורא עולם מסוכך עליה!

אשה צנועה אפי' מלאך המוות פוחד ממנה, אין לו גישה אליה, פלדלת, חומה בצורה מגנה עליה סביב! כתוב בתהילים: "כל כבודה בת מלך פנימה ממשבצות זהב לבושה". מה פירוש הפסוק הזה? שמעתי מהרב זליכה זצ"ל רבה של פרדס כץ, שרמז הכתוב: היופי של יהלום מתי הוא? כשהוא משובץ בטבעת זהב או שרשרת זהב. מה עושה את הערך של היהלום? המשבצת זהב. האשה היא יהלום ומה המשבצת זהב של האשה? זה הלבוש! וז"ש אשתך כגפן פוריה בירכתי ביתך, "הנה באוהל" זה היופי שלה. שאפילו בביתה אינה מתבלטת אלא בירכתי ביתך, בצניעות וחוץ. יהלומים שמים בכספת, ברחוב שמים פחי אשפה.

ובתוב בספרים הקדושים, שהלבוש הצנוע של האשה הוא במעלה כמו הטלית והתפילין של האיש. וכשם שעל התפילין של ראש כתוב: וראו כל עמי הארץ כי שם ה' נקרא עליך ויראו ממך כך הוא הלבוש צניעות של האשה מפילה פחד ויראת שמים על אחרים. אשה צנועה היא בגדר סוד, סוד יש לו ערך. פח זבל שמים ברחוב, יהלום שומרים! יהלום מכסים! הגמ' מספרת בסוטה: אמר רבי יוחנן למדנו יראת חטא מבתולה שרבי יוחנן שמע נערה אחת שהייתה מתפללת ואומרת רבונו של עולם בראת גן עדן ובראת גיהנם, בראת צדיקים בראת רשעים, יהי רצון מלפניך שלא יכשלו בי בני אדם. ומפרש רש"י להפסיד חלקם על ידי מגן עדן ולירש גהנום. כל איש שיוצא מהבית, ישים את היד על המזוזה, יה"ר שלא אכשל ולא אכשיל, שמור עלי בורא עולם מכל חטא ועוון קל, ורגלי תולין במישור לעשות רצונך בלב שלם. שבת שלום!

אומר הנביא ישעיה: "ויאמר ה' יען כי גבהונו ציון ותלכנה נטויות גרון ומשקרות עיניים הלך וטפוף תלכנה וברגליהם תעכסנה... הולכות עם עקבים ועושות רעש תראו אני פה... ממשיך הנביא מתיך בחרב יפלו וגבורתך במלחמה". צריך לדעת שכל התאונות דרכים האיומות, כארבע מאות הרוגים לשנה, רוב רובם בגלל התמונות תועבה שרואים במכשירים המתועבים. ובעבור זה גם מתים חיילים בגבולות כמו שאומר הנביא.

בזמן הכן איש חי זיע"א, היה קברן אחד שהיה מכין את הקברות לפני ההלווייה, והנה כשחפר קבר נפל הכותל שבין קבר זה לקבר שלידו, וראה גוייה של אשה, והוא רואה דרך החור שהגוייה שלמה! נגע בגוייה לראות אם אכן כך. ובלילה חלם, והנה אותה נפטרת מזמינה אותו לדין שמים אמרה לו, חצוף! כל חיי נזחרתי בצניעות שלא יתגלה מאומה ממני, מימי לא נגע בי אדם איך העזת לגעת בי?! הנני מזמינה אותך לדין תורה בשמים! בבוקר הוא קם ורועד כולו הלך לפני הבן איש חי וסיפר לו את כל הסיפור, אמר לו, אם כך איני יכול לעזור לך. ובאותו יום נפטר. רימה לא שלטה בגוף שלה, בגלל הצניעות שלה!

עוד מעשה נורא. היה בירושלים לפני כתשעים שנה בערך, היתה מגפה בחורים נפלו ומתו, הלכו למקובלים, ועשו שאלת חלום, ואמרו, לאחרונה נעשה שינוי בלבוש שהביאו חוגה מאמריקה ומבליטה את הגוף בחוסר צניעות, וזה מביא קטרוג! הודיעו ושרפו את האביזרים הללו והפסיקה המגפה. כמה תאונות דרכים, מחלות, הגזירות הקשות, באות בגלל חוסר צניעות. כי אין דבר שהקב"ה מקפיד עליו כמו חוסר הצניעות, שמעורר חרון אף ח"ו. היה צנוע, אבל היה דבר המבליט!

"עוז והדר לבושה ותשחק ליום אחרון" מה פירוש הפסוק? בעל השבט מוסר, רבינו אליהו הכהן מאיזמיר ז"ל, כותב, כי ביום הפטירה של האדם, בא השטן ומאיים על האדם שח"ו יכפור בקב"ה. השטן כולו עיניים, וכל עין כעין של פרה, והוא מאיים על האדם שיכפור בקב"ה ח"ו, ואם האדם יוצא מהעולם בכפירה, פחד פחדים. מה תיקן השבט מוסר? שיעשו מסירת מודעה, כמו שעושים בהתרת נדרים בערב ראש השנה, שאומרים שכל מה שאדור בטל ומבוטל. כך תיקן השבט מוסר שיאמר בפני עשרה אנשים

מתוך דרשתו השבועית של הרה"ג דניאל זר שליט"א
המתקיימת בכל יום רביעי בשעה 22:00 בישיבת אור דוד

ההקדשה השבועית

הצנים הם אנוש לתקיים
אלפי טלמי צארי הפרשה
להצלחתכם או לעיני קדושתכם
התקשרו עכשיו: 05-61-61-61

לימינו
ידן חיה בת הדס
יוסי בן הלן
צורי בן רחל
דייזה בת חוה

לישיק
בנימין בן חסיה
אלדד בן חוה
ססיר בת עליזה
לידך בת עליזה

לחובלתי
אסף בן חיה
רושין בן דיה
אלעד בן ענה
אלדד בן ירדנה

לעילי ששבת
שלמה בן ג'ון
סיגלית בת חנה
חן בן חיה
שמעון בן יילנדה
יואב בן חנה

סיפור לשבת

הרב צבי נקר

מידה כנגד מידה

מהבטן... אשר עשיתי ואשר נגזר עלי.

בסך הכל התרעננתי.

החלטתי, מיד באותו רגע, להתקשר לרב, ולבקש מחילה. סיפרתי לרב כמה אני מתייסר מה עובר עלי בעקבות אותה פליטת פה אומללה, והרב, בחמתו מחל לי מחילה גמורה. הוא הוסיף ואמר, שלפי ההלכה היה צריך להספיד. הכף החיים כותב שבחור שנפטר ללא ילדים ר"ל מותר להספיד בראש חודש, ובפרט שיש בזה את העניין של לעורר את הציבור לתשובה. מלבד זאת, הורה לי הרב לעשות משהו לטובת הנפטר.

עברו שתיים עד שלוש דקות מהשיחה עם הרב, והנה, אני מרגיש טוב. הכל בסדר. כל ההרגשה הרעה שהיתה לי חלפה, הכל חזר לשליטה. הכל תקין, אין כלום, כאילו כל מה שעברתי בשלושת הימים האחרונים לא היה אלא דמיון.

אני אומר לצוות הרפואי שאני יכול ללכת הביתה, והם מצדם מבקשים שאשאר עוד כמה שעות כדי לוודא שהכל בסדר אתי, אבל אני יודע שזה רק ענין פורמלי. אני בריא ברוך השם. זכיתי במחילה וקיבלתי על עצמי לעשות דבר לעילוי נשמת הבחור עכשיו הכל בסדר. בשבת שלאחר מכן הבאתי קידוש גדול לבית הכנסת, לעילוי נשמת הבחור החשוב, בזמן זה דיברו על ענין החיזוק בתפילה, שכן הנפטר היה מיוחד בענין זה.

רבתי! היהרו בכבוד הזולת, הישמרו בכבוד תלמידי חכמים. אני זכיתי לראות מידה כנגד מידה באופן מייד, אבל מה קורה כאשר עובר זמן בין המעשה לבין התשלום, וכבר לא יודעים לקשר? חוסו על נפשתיכם.

ההספד מסתיים, אומרים קדיש, ופונים אל בית החיים. בבית החיים אני נתקף בייסורים נוראים. הבטן כואבת לי באופן מחריד. קיבלתי קלקול קיבה חמור, ונכנסתי למצוקה קשה. לא יכולתי לעמוד על המקום. רצתי הביתה, וכל הזמן איבדתי נוזלים. עבר עלי לילה קשה מאוד. לא יכולתי לשהות במיטה יותר מכמה דקות, בבוקר, כשאני ממוטט לגמרי, הלכתי לרופא. הוא שלח אותי לבית החולים ושם רצו לתת לי נוזלים. הרכיבו אינפוזיה, אבל אני לא יכולתי לקבל את הטיפול. כל הזמן הייתי צריך לרוץ. עובר יום ועוד יום, המצב לא משתנה. עושים לי בדיקות כדי לנסות להבין מה קרה לי, איזה חיידק תקף אותי, ולא מוצאים את הסיבה.

ביום שלישי בא חבר לבקר אותי. החבר שעמד לידי בלוויה. הוא שואל אותי, "כבר קרה לך פעם שהיה לך קלקול קיבה?"

"לא."

"אכלת דבר מקולקל?"

"לא."

"מתי בדיוק זה קרה לך?"

"בסוף הלוויה", אמרתי לו, נאנק.

"עמדתי לידך בלוויה, וזכר?" אני מהנהן בראשי. "זכר מה דיברנו?"

אני תופס את הראש. "כן, אני נזכר, את ההמשך הבנתי לבד. הקב"ה משלם לי מידה כנגד מידה. אני דיברתי בזלזול על תלמיד חכם, על רב בית כנסת, על מנהיג ציבור. אוי לי ואבוי לנפשי, חטאתי עויתי פשעתי.

ההקשר היה שקוף. אמרתי שהוא צריך להוציא מהבטן, ומאז אני עסוק בלהוציא

ליל ראש חודש שבט. הקו הדקיק של הירח לא נראה מבעד לעננים הכבדים. רוחות נושבות בעוז, גשם עז ניתך, וקור חותך את האוויר. אלו הימים החורפיים ביותר בשנה הזאת. לוויה רוויית כאב מתקיימת באשדוד. בחור צעיר ממשפחה חשובה, שהתייסר במשך כמה שנים בייסורים קשים ומרים, השיב את נשמתו לבוראה. אנשים באים ללוויה, ידידים ומכרים משתתפים בצער המשפחה. האבל עוטף את כולם. המלווים פוסעים בדומיה. פה ושם מחליפים משפטים ומצדיקים עליהם את הדין. בחור צעיר הוא היה, בעל ייסורים, כיפר על כל העיר. כולם בוכים. השמים בוכים יחד עם המלווים על נפש נקי וצדיק. מסע הלוויה נעצר ליד בית מדרש, ורב בית המדרש נעמד להספיד. הוא מדבר בשבח הנפטר, מדגיש נקודות יפות בחייו, מעשים טובים שעשה, ומעורר את הציבור לתשובה.

הרב מאריך בהספדו, והמלווים מקשיבים. הרגש כל כך עז, הכאב כל כך נורא, שהם מחפשים במה להיתלות. רוצים לשמוע, להתחזק, לחשוב את המחשבות הנכונות, ובהשתתפותם - לעודד את המשפחה החשובה שעברה מסע ייסורים משלה.

גם אני נמצא בין המלווים. כבר קשה לי לעמוד. קר לי. אני עייף. גם החבר שעומד לצדי כבר מתקשה להתרכז, והוא שואל אותי בקוצר רוח, "למה הרב מספיד עכשיו? ראש חודש היום. אין מספידים בראש חודש?"

"נכון", אני עונה לו, ומחליט ללכת בכיוון של הומור. כשצוחקים קצת מתרעננים, "מה אתה רוצה מהרב? זה סיפור קשה", אני מסביר לחבר שלי, כאילו אני יודע הכל, "הרב שמע שיש לוויה, והוא הכין הספד ארוך. יש לו הרבה בבטן", אני צוחק, "הוא צריך להוציא כל מה שיש לו בבטן".

הביטוי האומלל והמזלזל הזה יצא לאוויר העולם, ואני לא חשבתי שעשיתי משהו גרוע.

"סיפרתי לרב כמה אני מתייסר, מה עובר עלי בעקבות אותה פליטת פה.."

לסיפורים מרתקים נוספים של הרב צבי נקר נכנסו לאתר 'שיבת אור דוד'

רוצים להפיץ את העלון "אור הפרשה" באזור מגוריכם? הצטרפו למפיצים וקבלו עלונים בכל שבוע לחלוקה!

**חייגו עכשיו:
03-61-50-203**

*ההפצה הינה במחיר סמלי

האם מותר להוביל עגלת תינוק בשבת?

האם מותר ללקט סוכריות מהרצפה בבהכנ"ס?

שאלה: האם מותר להוביל בשבת עגלה של תינוק ברשות הרבים, במקום שיש עירוב, בדרך עפר או חול, או שמא יש לאסור משום עשיית חריץ על ידי הגלגלים של העגלה?

כתוב במסכת שבת (עג:), החורש והחופר "והחורי" (עושה חריצים בקרקע), כולן מלאכה אחת הן כלומר שכולם חפירה בקרקע. ובגמרא (שם כט:) רבי שמעון אומר, גורר אדם מטה כסא וספסל, ובלבד שלא יתכוין לעשות חריץ. ומבואר שם ש' יהודה אוסר ובהמשך כתוב, מחלוקת בקטנים, אבל בגדולים "דברי הכל אסור". והטעם משום שקרוב הדבר שבהכרח נעשה חריץ על ידי גרידתו. ולפי זה גם בעגלה קרוב הדבר שהגלגלים יעשו חריץ, ואסור לעשות כן. אולם עמודי ההוראה הרי"ף (רבינו יצחק אלפסי) הרמב"ם והרא"ש (רבינו אשר) ועוד גרסו, מחלוקת בקטנים, אבל בגדולים דברי הכל "מותר". והטעם, משום שרק בודאי גמור שיעשה חריץ אסור, אבל כל שאינו ודאי, אף שקרוב הוא, אינו אסור מהתורה, ובגדולים שאי אפשר להרים אותם מרוב כובדם, ובהכרח להעבירם על ידי גרידה, מוסכם גם לר' יהודה שהקלו חכמים. אם כן אף בעגלה כשאינו בודאי גמור שתעשה חריץ, נראה להתיר.

אמנם כשודאי שיהיה חריץ כגון שהוא מפנה את העגלה לצדדים או באדמה רכה, היה נראה לאסור על פי הנ"ל, שהרי בודאי יעשה חריץ. אלא שכתבו הראשונים, שאיסור חורש מהתורה הוא דוקא כשחופר וחורי כדרכו במרא וחצינא (במעדר ואת חפירה), אבל העושה חריץ על ידי גרירת כלים, הוא כחורש בשינוי שאסור רק מדרבנן. וכאן שמתכוין רק להסיע את העגלה וממילא נהיה איסור דרבנן של חריץ ע"י העגלה, כיון שהוא בדרך אגב ואין לו ענין באותו חריץ, שהרי אין זה מקום גינה או שדה שלו, נראה להתיר.

והנה נאמר במשנה (ביצה כג:), שר' יהודה מודה בעגלה של קטן מפני שהיא כובשת. ופירשו הראשונים, חריץ הנראה בהילוכה לא ע"י חפירה הוא, אלא כובשת ודורסת הקרקע, ונידוש תחתיה ונעשה מקומה נמוך, אבל אין העפר זז ממקומה. ולפיכך גם בהובלת עגלת תינוק החריץ שנעשה מכח הגלגלים הוא משום שנמעכת הקרקע, ואין זה חפירה אלא כבישה, ולכן מותר לעשות כן.

להלכה, מותר להוביל עגלת תינוק ברשות הרבים שיש שם עירוב כדת בדרך חול או עפר, ואפילו היא עגלה כבדה. ואפילו אם מפנה את העגלה לצדדים, שבודאות יעשה חריץ בקרקע. (חזו"ע ע'מ' לו-מ)

שאלה: מה שיש נוהגים בשבת לזרוק סוכריות בבית הכנסת על החתן כשעולה לקרות בתורה, ואחר שנתפזרו, הילדים מלקטים אותם, האם יש חשש של מלאכת מעמר?

המעמר, והוא המאסף ומקבץ שבולים ועושה מהם עומרים, חייב. ויש אומרים שאינו חייב אלא אם כן קשרם. ואין עימור אסור מן התורה אלא בגידולי קרקע. ומדברי סופרים אסור גם בשאינו גידולי קרקע. חזון עובדיה (שבת ח"ד ע"א). ולפי זה היה נראה שאסור מדרבנן לקבץ הסוכריות מהרצפה.

אמנם במשנה במסכת ביצה (לא). כתוב, מביאין עצים מן הקרפף (מקום משתמר ומוקף סביב), אפילו מן המפוחה והקשו הראשונים, והרי זה מעמר שהוא אב מלאכה? ותיצו, שיש לומר שלא שייך עמור אלא במקום שגדילים שם. ובגמרא בשבת (עג:), כתוב, אמר רבה, האי מאן דכניף מילחא "ממלחא" (מי שמקבץ מלח מהבריכות ששם השמש שורפת ומייבשת את המים ונשאר המלח), חייב (מהתורה) משום מעמה אביי אמה, אין עימור (מהתורה) אלא בגידולי קרקע. ופסק מרן בשלחן ערוך (סי' שמ"ט), אסור לקבץ מלח ממשרפות המלח, שדומה למעמה. "וכן אסור לקבץ כל דבר ממקום גדולו". ע"כ.

יצא מדברים אלו, שאפילו מדרבנן אינו אסור אלא במקום ששם נקצר או שם נגמרה מלאכתו. והגם שמהרמב"ם משמע שמחמיר גם בזה, ברם אינו מחמיר אלא כשנעשים לגוף אחד כתאנים מיובשות דרוסות שמדבק אותם יחד, אבל בסוכריות שאין חשש שידבק אותם יחד, גם להרמב"ם אין חשש. ובפרט שהסוכריות היו מקובצים כבר בשקית, וגם הילדים נותנים אותם בכיס בגדיהם ולא לתוך שק.

למעשה, מה שיש נוהגים בשבת לזרוק סוכריות בבית הכנסת על חתן ועל אבי הבן כשעולים לקרות בתורה, ואחר שנתפזרו, הילדים מלקטים אותם, אין בזה בית מיוחד, אפילו אם נותנים אותם בסל. (חזו"ע ע'מ' קט)

אימון אישי הרב אהרן פרידמן

בן זוג כפייתי

יש אנשים החיים עם בן זוג הסובל מדחפים כפייתיים, בכל רמה שהיא. כאמור, יש הסובלים משיגעונות קטנים ומעטים המפריעים לבן הזוג, ויש הסובלים מדחפים רבים המתפרסים על פני מגוון רחב של התנהגויות בחיי היום-יום ומהווים הפרעה של ממש לחיים התקינים והתפקודיים בבית. יש מן המקרים שבהם הסובלים עצמם מודעים להתנהגותם המקשה על הסביבה, אבל הם אינם יכולים לעזור לעצמם, ויש מקרים אחרים, שבהם בן הזוג הכפייתי משוכנע שהצדק עמו ודורש בכל תוקף שגם הסובבים אותו יישמעו לחוקים הנוקשים שלו (רווח בעיקר במקרים של בעלי אישיות כפייתית).

בחיים כמו בחיים, את המר לא תמיד אפשר להפוך למתוק, אבל נוכל לפחות לדאוג שהמר לא יהיה מר עוד יותר. אם נתבונן במה שלפנינו ונפעל מתוך מחשבה תחילה, נוכל בעזרת ה' לעשות כמיטב יכולתנו למזער את הסבל. באופן עקרוני, כל 'שלוש בית' מבוסס על סובלנות. מאחר שאין שום אפשרות ששני אנשים יהיו זהים בצורת מחשבתם ובעוצמת רגשותיהם, ולא ייתכן ששניהם יקפידו או יקלו ראש בדיוק באותם דברים, הר הדרך היחידה שהשלוש ישכון בבית היא הימנעות ממריבות. אין טעם לריב עם מי הצדק, אלא יש ללמוד איך לקבל את הזולת כפי שהוא ולהשלים עם מה שהוא.

אין משמעות הדברים שאין לדבר ולדון, לדרוש ולעבוד על שינויים שכל צד רשאי לתבוע חכאי לבקש, אבל כאשר זה מגיע למקום שממנו לא מצליחים לשנות עוד, יש להשלים עם המצב, כי הרי ממילא אין סיכוי לשנות הכול ואין סיכוי להביא למצב שבן הזוג יהיה בדיוק כפי שרוצים שהוא יהיה.

תמיד בין שני אנשים יש אחד רגיש יותר, לפחות בחלק מהדברים. הוא דואג במקום ובזמן שהשני אינו דואג, הוא אינו יכול להירגע גם לאחר שהשני כבר נרגע, והוא מתלהב ומתרגש מדברים שלא מדברים' אל השני וכדומה. אם נולול בזול בגלל הדברים שבהם הוא שונה מאתנו, ובודאי אם נריב עמו על כך, לא נוכל לחיות בשלום ולא להסתדר עם אש בעולם.

על כן עלינו ללמוד לקבל את בן הזוג כפי שהוא, לכבדו ולנסות להיות לצדו ולתמוך בו, גם כאשר איננו מרגישים בדיוק את מה שהוא מרגיש.

לא קשה כל כך ליישם את ההמלצה הזאת, כל עוד ההבדלים נורמטיביים, אולם כאשר השוני בין השניים גדול והפער ביניהם רחב מאוד, צפויים לא מעט חיכוכים, ושני בני הזוג עלולים לסבול רבות במהלך חייהם המשותפים.

כאשר מנסים לעזור לאנשים הסובלים ולא יודעים איך לעשות זאת, או כאשר מנסים להרגיעם והניסיון אינו מצליח, אפשר להגיע לתסכול. הדברים נכונים במיוחד בבעיות של חרדה וכפייתיות. מתוך התסכול הזה, יש המגיבים בזעם ומאשימים את הסובל שהוא אינו רוצה לעזור לעצמו, או גרוע מזה, יש המאיימים: 'אם לא תפסיק עם השיגעונות שלך, עוד יצטרכו לאשפז אותך!' הטחת משפטים כאלה היא טעות איומה ומעשה שלא ייעשה, מכיוון שבדרך כלל הסובלים מבוהלים ומפחדים, ואילו היו יכולים היו עוזרים לעצמם, ועוד איך. הבעיה שלהם היא שהם אינם יודעים איך לעשות זאת ואינם מסוגלים לעשות את מה שאנו מציעים להם לעשות. הם חסרי ישע, והמצוקה שלהם עצומה, ובמקום לקבל שכר על הפרישה ולהפנותם למישהו אחר שאולי יודע איך לעזור להם, מוסיפים חסא על פשע ועלבו על הפגיעה, שופכים עליהם את הזעם ומגלגלים לפתחם את הכיסלון.

כאשר אנחנו חסרי ישע ואיננו יודעים איך לעזור למישהו שסובל, הדבר החשוב ביותר לעשות הוא לגלות אמפתיה לסבלו. להיות כנים ולומר לו בצורה ישירה: 'אני רוצה מאוד לעזור לך, והלוואי שהייתי יודע מה לומר לך ומה להציע לך לעשות'. אגב, רצוי גם לשדר להם שקוצר ידינו אינו מעיד בהכרח על גדול הבעיה ועל חומרתה, אלא על שהדרך שבה ניסינו לעזור לא הצליחה, ועל כן אולי נכון שיפגשו את עזרתו של בעל ניסיון או של איש מקצוע שכן ידע איך לעזור לו בשיטה אחרת.

מוסדות "אור דוד" שמחים להזמין את כל הקהל הרחב

להילולת אור החיים הקדוש
רבנו חיים בן עטר
 זכותו יגן עלינו

שיתקיים אי"ה ביום רביעי ט' תמוז תשפ"ג (28/6/23 למינינם)
 בישיבתנו הקדושה המכבים 108 ב"ב בשעה 20:00

בהשתתפות

הרה"ג **דניאל זר** שליט"א
 ראש הישיבה והמוסדות

משגיח הישיבה שליט"א

הרה"ג **ליאור גלזר** שליט"א
 ראש מוסדות "פתח הדביר"

רבנים ואישי ציבור

בברכת התורה הקדושה, הנהלת המוסדות

בואו בהמוניכם לערב
 מהנה ובלתי נשכח

הכניסה לנשים
 מרח' שלוש השעות

ההילולה תועבר לנקודות
 הלויין מהשעה 20:30

כיבוד
 קל!